

DE POSTRIJDER

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimes.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

DER PROVINCIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 25 OCTOBER 1884.

BALLOTEERING VAN ZONDAG 26 OCTOBER

PERREAU	1	COPIS
	2	GOOR
	3	NICOLAERS

Wij geven hooger het model van den stembrief die bij de ballotering van aanstanden zondag zal gebruikt worden.

Zoals men het ziet, staat er geen zwart vierkant meer boven de lijst, maar alleenlijk achter den naam van elken kandidaat.

Er moeten twee raadsheeren gekozen worden.

M. Goor, een der katholieke kandidaten, verzoekt ons aan te kondigen dat hij van de kandidatuur afziet; hij bedankt de heeren kiezers die voornemens waren voor hem te kiezen en verzoekt hen hunne stemmen te geven aan de heeren COPIS en NICOLAERS.

M. Goor trekt zich terug, ten einde de katholieke stemmen niet te verdeelen. Deze

edelmoedige handelwijze doet hem eer. Ofschoon er op den stembrief drie namen van katholieke kandidaten staan, kan de kiezer nochtans maar voor twee kiezen. Die twee katholieke kandidaten zijn MM. COPIS en NICOLAERS. Om voor deze twee kandidaten te stemmen moet de kiezer twee puntjes zwart maken, *het een achter den naam van M. Copis en het ander achter den naam van M. Nicolaers.*

De twee puntjes die moeten zwart gemaakt worden zijn hierboven met een hand aangewezen. (☞)

Om de wijze van stemmen duidelijker te doen verstaan, geven wij hier de vorm welke het kiesbriefje moet hebben na dat de kiezer gestemd heeft.

1	PERREAU	1	COPIS
		2	GOOR
		3	NICOLAERS

Men loopt de kiezers na om hunne stemmen voor M. Perreau te vragen.
En waarom zouden de kiezers voor M. Perreau gaan stemmen?
Is het misschien omdat hij sedert drie jaren geen rekening gemaakt heeft?
Of omdat hij de stad regeert zonder het budget door den gemeenteraad te laten stemmen?
Of omdat hij de stads finanties zoo schoon in de war heeft laten komen dat er geen partij meer uit kan?
Of omdat onder zijn bestuur de openbare werken verwaarloosd worden?
Of omdat hij, de oude voorzitter der katholieke associatie, vandaag de hand leent aan alle deugnietrijen der geuzen politiek?
Of omdat hij door de burgers van Tongeren lasten doet betalen die zij niet schuldig zijn?

maar van tijd tot tijd rustte ik wat en geraakte toch thuis.

Mijne moeder was dien dag wederom moeten thuis blijven; ik vertelde wat er voorgevallen was en gaf haar de twee witte boterhammen met de vijf-en-twintig centen, zeggende dat ik reeds geeten had.

— Braaf kind! sprak zij, en gaf mij een kus op het voorhoofd. Zie, dit is het gelukkigste oogenblik van mijn leven geweest. Ik kan niet zeggen met hoeveel blijdschap ik haar die twee tarwe boterhammen zag eten.

Het weder verslechterde ondertusschen en ik leed veel koude. Maar de goede dienstknecht bracht mij dagelijks eenen pot koffie, dien ik uitdronk en twee boterhammen die ik naar huis droeg.

Mijne moeder werd zieker en in de laatste dagen van december kon zij het bed niet verlaten.

Ik zat wederom op mijnen post en zag de brave dienstknecht uitkomen. Hij werd gevolgd door zijn meester en dezes dochtertje, dat omtrent zoo oud was als ik, en er een lieflijk engelgje uitzag.

De rijke heer scheen een man van 50 jaren en gansch zijn voorkomen wakte zooveel achtung en tevens zooveel vertrouwen in ik, dat zelfs een eenvoudige kind als ik hem had durven aanspreken. Hij was gansch in 't zwaart gekleed en had een rieten stok in de hand.

Het meisje bezag mij met een medelijdend oog en vroeg in het voorbijgaan aan den dienstknecht: Hendrik is dat het krollebolleke waarvan gij dikwijls spreekt?

— Ja, juffer, en het is een wel ongelukkig kind. Ik zag mijnen beschermer met mijnen meester in St-Baafskerk trekken, en hoewel ik mijnen korf vol had, besloot ik te wachten tot dat hij terugkwam, ten einde de witte boterhammen voor mijne zieke moeder te krijgen.

De mis was reeds lang gedaan en hij kwam niet; — och! ik gevoelde zoo veel verdriet, dat de tranen uit mijne oogen braken, en ik zat zoo bitter te weenen, als ik eensklaps op mijnen schouder voelde kloppen.

Of omdat zijn bestuur het noodlottigste is dat ooit in onze stad bestaan heeft?

Neen, neen, heeren kiezers, laat u niet verleiden door de zoete taal der geuzen die u vandaag M. Perreau komen afschilderen als eenen mensch die met de beste inzichten bezield is. M. Perreau is de spelpop der liberalen; zij willen hem in den gemeenteraad hebben omdat hij daar gelijk een blind instrument al hunne goddelooze plannen zou verwezenlijken. Hij zelf verlangt niet gekozen te worden; wij kunnen het met zekerheid zeggen. Hij verlangt niets anders dan zich van het politiek leven terug te trekken. Dat verlangen zullen de kiezers morgen voldoen.

Men moet toch waarlijk onbeschaamd zijn om aan te kondigen dat het katholiek ministerie van kant is, dat binnen eenige dagen de Kamers gaan onthouden worden, dat de liberale weer meester zijn in het land enz. En dat alles omdat twee katholieke ministers door twee andere katholieke ministers gaan vervangen worden.

Indien MM. Jacobs en Woeste nu nog vervangen werden door twee liberalen dan zou men kunnen verstaan dat onze geuzerij victorie zong en vandenels uitstak, maar met hun feestvieren van vandaag maken zij zich heel eenvoudig belachelijk.

De katholieke ministers zijn aan het roer en zij blijven er zoo lang zij de meerderheid in de Kamers hebben.

Verstaat gij dat, heeren kiezers?

De waarheid over de kandidatuur van M. Perreau.

Dadelijk na de kiezing van verleden zondag, toen hij vernam dat hij in ballotering moest komen, heeft M. Perreau verklaard dat hij van de kandidatuur afzag en niet meer verlangde gekozen te worden.

De geuzen hebben hunnen kandidaat beginnen te beleggen om hem van zijn besluit te doen terugkomen. Gedurende twee dagen zijn hunne pogingen vruchteloos gebleven; M. Perreau weigerde op den rang te blijven, er bij voegende dat de tijd voor hem voorbij was om zich nog met politieke zaken te bemoeien.

Men heeft niet opgehouden hem te plagen om zich niet terug te trekken voor de ballotering van morgen zondag, en ten lange laatste, om zijne lastige bezoekers kwijt te worden, heeft hij toegestemd om kandidaat te blijven; doch hij heeft er bij gevoegd dat hij geenen voet meer op het stadhuis zal zetten in geval hij zelf gekozen wordt.

Hieruit moet men het volgende besluiten: M. Perreau blijft op den rang, doch hij verlangt niet van gekozen te worden;

De kiezers zullen hem dus geen plezier doen met voor hem te stemmen;

En indien hij zelfs gekozen wordt zal hij geenen voet meer op het stadhuis zetten.

Wel, wel, als het zoo gelegen is, dan weten wij niet waarom een burger zijne stem aan hem zou geven.

M. Perreau verlangt thuis te blijven, sedert dat hij weet dat hij toch niet meer kan burgermeester zijn. Niet alleen verlangt hij niet gekozen te worden, maar wat meer is, indien hij gekozen wordt zal hij niet meer op het stadhuis verschijnen.

Waarom zou dan iemand zijne stem aan M. Perreau gaan geven?

Wij zullen stemmen voor de heeren Copis en Nicolaers. Deze twee kandidaten beloven van zich niet van de stadszaken bezig te houden, wij zullen M. Perreau thuis laten en zoo zal allenma content zijn.

— Waaron weent gij, krollebolle? vroeg de goede knecht, die met zijnen heer en het lieve meisje achter mij stond.

— Ach! mijnheer, mijne moeder is zoo ziek.

— Leef u vader nog, mijn vriendje? vroeg de rijke heer.

— Ja, mijnheer, maar hij is in Batavia.

— Waar woont gij, jongentje?

— Op het pleintje, mijnheer, in het huizeken met den trap af.

— Vader, hij heeft zulke koude, laat hem een weinig binnen komen, sprak het klein meisje, terwijl zij haren vader op de hand klopte.

— Waarom niet, Sophie, antwoordde de vader neem het jongentje mede, en geeft hem iets te drinken.

Het lieve meisje bracht mij in de keuken; maar nu kon ik mijne boterhammen niet verbergen; want zij ging met weg. Ik was wel gelukkig dat braaf kind bij mij te zien, maar het eten smaakte mij echter niet; — want ik had het voor mijne moeder bestemd.

Als ik wegging, geleidde het meisje mij tot aan de poort en zei met zooveel goedhartigheid: Krollebolleke, ik zal u morgen nog wat geven o dat het mij goed aan 't hart deed.

Ik trok terug huiswaarts, en nogtans glansde er in mijne droefheid eene straal van vreugde, waarvan ik mij zelf geene rekening geven kon.

Als ik thuis kwam, vond ik de rijke heer en zijn knecht bij mijne moeder. Op de tafel zag ik verscheidene flesschen staan, die rood lak aan de stoppels hadden, — ik wist toen nog niet wat wijn was, — en daaruven bespeurde ik twee fransche kroonen.

— Nu, vrouwtje, sprak de rijke heer, ik heb vernoemen, hoe neerstig gij voor uw kind gewerkt hebt, en dat gij daardoor ziek geworden zijt. Een goed gedrag wordt altijd beloofd. Over u, krollebolle, ben ik ook tevreden, gij zijt een braaf jongentje. — Alleen voor het medebrengen van uw tarwe boterhammen, verdient gij een beter lot.

Altijd leugens.

De tongersche geuzen hebben meenen eergisteren den vogel af te schieten met in de straten te schreeuwen dat het katholiek ministerie zijn ontslag ontvangen had, dat de Kamers gingen onthouden worden, dat de liberalen weer meester zijn in het land, enz. enz.

Dat heel lawijt heeft geen ander doel dan te drukken op zekere kiezers aan wie men wil doen gelooven dat de liberalen weer aan het roer gaan komen.

De waarheid is dat twee ministers, de heeren Jacobs en Woeste, hun ontslag gegeven hebben.

Maar wie voor twee cent verstand heeft die verstaat dat de liberalen daarom op verre na niet terug aan het roer zijn. Men moet niet vergeten dat er in de Kamers van Volksvertegenwoordigers eene katholieke meerderheid zetelt van 54 leden.

Wij zouden wel eens willen weten hoe een liberaal ministerie daarmee zou kunnen regeren.

De katholieken blijven dus aan het roer. M. Beernaert, zal het hoofd zijn van het nieuw katholiek ministerie waarvan wij de samenstelling verder aankondigen.

Men ziet dat er geen kwestie is van de terugkomst der liberalen aan het ministerie.

Alweer leugens.

Wij zonden waaraechtigh niets anders te doen hebben indien wij alle leugens wilden wederleggen die in de geuzenbladen te voorschijn komen.

Gij kunt geen liberaal blad meer openen of gij leest er in dat het katholiek ministerie overloopt ligt en dat wij weer door een liberaal ministerie gaan geregeerd worden.

Wat men morgen zal uitstrooien dat weet Onze Lieve Heer, maar wat wij heel goed weten dat is dat al die vertelsels valsch zijn. Het katholiek ministerie steunt in de Kamers op de sterkste meerderheid die ooit in België bestaan heeft.

De gemeente kiezingen verre van de katholieke denkwijze tegen te gaan, hebben duidelijk bewezen dat het land grondig katholiek is.

Behalve eenige groote steden, die verkankerd zijn door de vrijdenkerij en door de losbandigheid der zeden, en waar de katholieke partij nooit ernstig gestreden had, heeft het gansche land de geuzerij veroordeeld.

Dat is genoeg om te doen begrijpen dat er geen kwestie is dat een liberaal ministerie gaat aan het roer komen. Dat MM. Jacobs en Woeste hun ontslag geven, het gaat van zelve dat zij door twee andere katholieke ministers zullen vervangen worden; maar in langen tijd zal er geen liberale minister terug aan het roer komen, tot groote spijt van MM. Bara, Rolin-Jacquemyns en alle groote en kleine geuzens van het land.

De partij der leugen.

De liberale partij, zij die zich te parti des honnêtes gens durft te noemen, verdient geen anderen naam, dan dien welken boven dit artikel geschreven staat.

Zonder dat ooit eene kleur van schaamte den liberaal op het gezicht komt, liegt hij van dag tot dag, van uur tot uur altijd voort, en de gapers, hoe dikwijls ook bedrogen, slikken al de leugens.

De leugen is zonder twijfel in de logie tot stelsel, tot school verheven.

Liegen, maar liegen, zegde Voltaire, er zal altijd iets van overblijven. En dat is ongelukkig de waarheid. Een half woord later in het publiek geworpen,

zenden, die u al spoedig op de been zal helpen. U, Victor, neem ik van morgen af in mijnen dienst.

Mijne moeder was zoodanig aangelaan dat zij niet anders kon stameren dan:

— God zal het u vergelden, mijnheer.

De rijke heer verliet met zijnen dienstknecht, die mij vriendelijk toelachte, onze kamer.

— Victor, laten wij God bedanken, zei mijne moeder met eene zwakke stem.

Wij zetten ons op de knien en stuurden eene vurige dankbede tot den vader der ongelukkiggen.

Hoe Victor Van Haute op straat geraakt.

Daags na het bezoek van den rijken heer, was ik, zoodra het klaar begon te worden, het bed uit. Mijne moeder, die met de gelukkige verandering van haar lot, schier de gezondheid had herkegen, deed haar best om mij zoo netjes op te schikken, als het maar mogelijk was; en als ik met mijn pakje onder den arm, gereed stond om te vertrekken, spelde zij mij het volgende lesje voor: Victor, vergeet nummer dat M. Grootaert ons uit de ellende heeft opgeheven. Toont steeds door uw gedrag dat gij hem dankbaar zijt. Ik wil niet zeggen dat gij een nonwagger dient te worden; maar gij moet altijd met iver uwen plicht vervullen en beleefd zijn. Geef mij een kus en dat God u beware!

Ik trok op met de blijdschap in het hart, omdat ik den aschenkorf in den hoek mocht steken. Ik werd bij M. Grootaert door den goeden knecht Hendrik ontvangen, die mij mijne bezigheden aanduidde; deze waren niet zeer lastig en waar de kracht van een negenjarig kind geschikt. Ik werd met veel genegenheid behandeld, en voor de kleine Sophie was ik meer een broeder dan een knecht.

De zomers brachten wij op een schoon buitengoed door, en mijne moeder die kommerloos hare dagen sleet, bewaakte middelerwijl het huis in de stad.

wordt door miljoenen woorden, en na jaren werken, nog niet uitgewischt.

En wat de partij der leugen nog laffer en eertlooper maakt, is, dat wat men ook bewijze, wat men ook tegenspreke, zij niets herroep, niets in-trekt, nooit bekent dat zij leugens heeft uitgeworpen.

Geen middel vindende om zich voor de kiezingen uit de moeilijkheid te redden, waarin zij geklemd zat, heeft zij, de liberale partij, de leugen te baat genomen.

Men wist wel dat men loog toen men, als eene slang van huis tot huis kruipende, deed gelooven aan kortzichtige menschen, dat het kosteloos onderwijs was afgeschaft.

Men wist wel dat men loog toen men durfde beweerden dat de schoolmeesters honger gingen lijden.

Men wist dat men loog toen men zeide dat de eremde broeders — die leugen was grover dan elk andere — de plaats gingen innemen van de officiele schoolmeesters.

Dat noemen de plaats gingen innemen van onderwijzers.

Men wist het wel! Men loog niettemin gedurig, in de hoop dat het bedrog tot eene verwarring in de hersens van den kleinen burger leiden zou.

Daarbij, men moest de aandacht van het publiek door dat bedrog afleiden.

Men moest doen vergeten wat al schandalen in geld en creaturen er geploegd waren.

Men moest vooral de godverkwistingen en de belastingen doen vergeten.

Het onderwijs.

Volgens het geuzenblad mag er dan in de kiezing van niets anders gesproken worden dan van de kwestie van het onderwijs en over de ongelukkige schoollofers die zonder brood op straat gezet worden!!!

Wilde men het geuzenblad gelooven dan zou een der voornaamste katholieken in eene café van Tongeren gezegd hebben: « Wij zullen de schoolmeesters uithongeren dat ze tegen de muren oppringsen. »

Het is maar jammer dat het geuzenblad noch man noch café noemt waar zoo iets zou gebeurd zijn. Dit is genoeg om te doen gelooven dat het alweer eene grove leugen is.

Hetgeen eene even grove leugen is dat is dat de onderwijzers en onderwijzeressen zonder hulp worden afgesteld en om zoo te zeggen op straat gezet.

Volgens de wet moet het gouvernement, naar hunne jaren dienst, aan de afgestelde onderwijzers en onderwijzeressen een wachtgeld betalen van de helft, de twee derden en drië kwarten hunner jaarwedge gedurende en zekeren tijd, en tot dat zij eene andere bediening hebben verkregen. Dit wachtgeld kan niet minder wezen dan 750 frs 's jaars.

Al de afgestelde onderwijzers en onderwijzeressen zullen dus een wachtgeld ontvangen t welk ten minste tot 750 fr. zal behoeven.

Heeft een ministerie ooit zoo vaderlijk gehandeld dan het huidige het doet?

Indien de afgestelde onderwijzers vinden dat het wachtgeld hetwelk hun, volgens hunne jaren dienst, wordt toegestaan, te karig is, dat zij dan zoeken zich zoo haast mogelijk eene andere bediening te verschaffen, zij hebben er immers nu den tijd toe!...

Dit bewijst dat de officiele of liberale onder-

Nu moet ik over acht jaren van mijn leven heen stappen, die in ongestoorde vrede vervlogen en tijdsen welke er met mij niets bijzonders voorviel; — eindelijk trad ik in mijn zeventiende jaar en dit zou voor mij het smartelijkste wezen, dat ik te beleven had. — Ik kan niet zonder innige droefheid aan dat jaar denken, want het schijnt mij toe dat het nog maar gisteren verdwenen is.

— Mijne arme moeder werd door eene doodelijke ziekte aangerand; zij kreeg de tering; de engel der dood had haar reeds op het voorhoofd gemerkt en met tashied zagop wij haar uiterste naderen. Het oogenblik waarop het voortreffelijk schepsel van ons zou scheiden, was verschenen...

Ik zat op mijne knieën voor haar bed: — Victor, sprak zij met eene zwakke stem, ik ga bij God, en ik hoop dat hij mij in genade ontvangen zal. Ik sterf gerust, omdat gij door den eselsten der menschen beschermd wordt. Gedraag u altijd wel, en zoo gij mij lief hebt gehad, vergeet dan nummer dat, zonder hem, uwe moeder reeds lang in het eene of ander hospitaal, in het midden van onbekenden, zou gestorven zijn. Nu, mijn Victor, heb ik u nog eene bede te doen: Indien gij ooit uwen vader wedervindt, zeg hem dat ik op mijn sterfbed aan hem met zooveel liefde heb gedacht; — zeg hem dat mijn grootste verdriet was, hem den laatste handdruk niet te kunnen geven; zeg hem dat ik u beiden hierboven verwacht!...

— Het is niet meer, mijn vriendje, — zij stierf met den glimlach der zaligen op het aannemig gelant en hare blanke ziel steeg op tot God, waar zij thans haren God verbeidt, om nimmermeer van hem te scheiden.

(Hier zwerg Victor Van Haute eene wjl. Eene zachte droefheid lag over zijn goedaardig gelaat verspreid, en twee groote tranen biggelden van zijne wangen neder.) (Wordt vervolgd.)

EEN ARME JONGEN

(2° VERVOLG.)

Op zekeren morgen zat ik bibberend van koude op mijnen korf, met de beide handen onder mijn kielke verborgen, toen ik de poort van een rijk huis zag openen en een dienstknecht er uit komen, die er zeer braaf uitzag.

— Het is koud nietwaar, mijn jongentje, sprak hij op een medelijdend toon.

— Ja, mijnheer antwoordde ik terwijl mijne tanden koortsachtig tegen elkanderen sloegen.

— Neem uwen korf, heruaam hij, eu kom mede. Ik nam mijnen korf aan den arm en volgde den braven man. Hij deed de poort van het rijk huis open, en bracht mij in de keuken bij eene brandende stoof, schonk eenen kom vol koffie en legde er twee groote boterhammen nevens.

— Eet dit op, zei de goede man, ik zal intusschen tijd wat asch in uwen korf gaan doen.

Ik dronk mijnen koffie uit, maar verborg de boterhammen onder mijn kielke; want moeder was ziek en zij had niets dan roggebrood te eten. De dienstknecht kwam terug.

Hebt gij u genoeg gewarmd, krollebolle? vroeg hij mij.

— Ja, mijnheer, antwoordde ik.

— Nu, gij kunt naar huis gaan, uw korf is vol. Dit is iets van mijnheer, voegde hij er bij, terwijl hij mij een stukje van vijf-en-twintig centen in de hand stopte.

Ik vond mijnen korf niet met asche, maar met kolen gevuld. Het was zwaar om dragen voor een kind van negen jaren, zooveel te meer dat ik steeds de twee boterhammen in mijn hand hield,